

Mehsa

Özge Şişman

Sevda...

İçindeki iyi insanla hayatın selamlaşmasıdır.

Mehsa
Özge ŞİŞMAN

Kapak Tasarımı
Fatih KIRMIZIGÖZ

Mizanpaj
Enes BAŞAK

1. Basım, Aralık 2017
SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:
SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK
Kazım Karabekir Cad. Kültür Çarşısı Kat: 2
No: 7/101-102-103
İskitler/Ankara

Tel.: 0312 314 00 02/05
bilgi@bizimdijital.com

Edilen bir ah, kâr kalmaz yanına.

Nerden vurduysan oradan nişan alır, bir santimi bile sayılmaz karavana.

Soğuk yemekler hazırlayacakken, intikam sofralarına,

Hayat erken davramır, kuzu olarak davet eder kurtlar sofrasına.

Yaşadığın her kötü hadise, az önce somurttuğun halini bile sana özletir. Geliyorum demez hiçbir acı, tıka basa dolmuş bir karavanda üst üste gelir. Günlüğünün manzarasına park eder aracı. Hepsine sığacak kadar yer yoktur yüreğinde ama kırarak genişletir. Kovacağın zaman da gelir ama yürek gelişimi için, acı vazgeçilmez bir antrenman biçimidir.

Günlüğün son sayfasıdır mühim olan... İki alternatiften biridir, yaşanan.

Ya kötü bir ev sahibi olduğunu yazarsın, tüm acılarını karga tulumba karavana tıkip, uçurumdan atan.

Yahut iyi bir müteahhit olduğundan bahsedersin; yüreğini acılara satıp, her daireye hüznlerini yerleştirdikten sonra oraya ikametgahını aldırın.

Önsöz niyetine bir sonsöz...

MEHSA

Parçadan bütüne varımın hikâyesi...

Onkoloji koridorunda, kardeşinin doktorunu ararken bir konuşmaya şahit oldu adam. Doktor, bu hastalığın sıradanlaştığını çok zihninde büyütüp, moralini yerle bir etmemesi gerektiğini söylüyordu. Kız anlamsızca boşluğa bakarak, temizlik yaparken halı altına süpüren biri kadar yarım yamalak dinliyordu. Kadın bayıldı, adam görür görmez onu kucaklayıp, hastanenin diğer bölümündeki sedyeye yatırdı. Kadın gözlerini açtığı anda, ‘ ‘ Anne ‘ ‘ diye bağırdı. Adam rüya gördüğünü farz edip, omzuna dokunup yatıştırdı, tebessüm eden yüzüyle. İki iğne yapıldıktan sonra kendisine gelebildi.. Adam yanındaydı, bekledi. Kadının o akşam hastanede kalması söylendi, adam kardeşinin muayenesi yaptırıp, evine bıraktıktan sonra tekrar yanına geldi. Her geldiğinde çocuklara oyuncaklar, hastalara güller getirirdi. Dört odadan oluşan gönül sarayının kapısını herkese açıp tebessümünü ikram ederdi. Adamın adı Demir’ di.

Kadın karşısında Demir’i görünce şaşkınlığını gizleyemedi. ‘ ‘Doktor musunuz?’’ dedi.

- Hayır. Kardeşim kanser hastası, doktorunu ararken size rastladım, bayıldığımızı görünce sizi buraya getirdim, hastaneden çıkıp eve bıraktım ama aklım burada kalacağı için tekrar geldim.

“Teşekkür ederim”, dedi kadın, sanki gücü kesilmişti. Gözleri dolu dolu, cümleleri ne denli ağır geliyordu ki bir kuruluk hissediyordu ağzında, sanki kuruyordu hayat okyanusu. Raporundan okuyup ismiyle seslendi kadına. “Mehsa” dedi gülerek, “Benim adım da Demir”. Yattığı yatakta biraz doğruldu, ilaçların da etkisiyle gözlerini açtı ve “Memnun oldum.” diyebildi Mehsa.

O sırada Mehsa’nın telefonu çaldı, arayan erkek arkadaşıydı. “Hastanedeyim” dedi fakat neredesin diye sorulmadan, “Görüşürüz” sözüyle telefon kapatıldı. Ya görüşemezsek diye fikirler beynini ele geçirmişken, merak edilmeme duygusuna oldukça aşınaydı.

Uzun süren bir sessizlik sonrası Demir, “Okuyor musun” diye sordu.

- Müzik öğretmenliği 4. sınıfta okuyorum, ya sen?

-Okuyamadım, kendimi bildim bileli çalıştım. Babam ben doğacakken şehit düşmüş. Annemi amcamla evlendirecekleri için kaçarak bu şehre yerleşmişiz.

Mehsa bir anlığına yine derin düşüncelere çakıldı, dertleşmek ruhundaki morluklara buz görevi gördü. Mehsa, annesi babası ayrı bir ailenin tek evladıydı. Biraz şımarık biraz hırslı büyütülmüştü. Tek aşkı müzikti, erkek arkadaşını da sahne aldığı mekânda tanıyıp, sevmişti. Ailesiyle, aynı çatıda olan herkesi kısıkanıp asileşmişti. Babalık gömleğini hep sevdiği adamlar üzerinde düşledi.

“Hep bu kadar iyi bir insan mısınız?” diye sordu, Mehsa.

Demir gülümsedi, gülümsemesi yüzünün sabit bir bekçisiydi. “Annene haber ver sonra da uyu dinlen lütfen”, dedi.

“Annem” diye ağlamaya başladı. Hastalığın o sinsî fikri; birden tüm vücuduna hâkim olup bir canavara dönüştü. Sinir krizi geçirdi. Demir ona sıkıca sarıldı, doktorlar müdahale ettikten sonra da uyuyakaldı.

Demir, gözlerini Mehsa'dan ayırmadı, olur da bir şeye ihtiyaç duyar diye hiç uyumadı...

Çok mert adamdı, kabadayılık taslamak bir yana dursun; kalbini iyiliğe, merhamete köle etmeye çalışırdı. Yedi yaşındaki bir çocuğun sevgisini, yetmiş yaşındaki bir adamın saygısını kazanmıştı.

Sabahın ilk ışıkları pencereye vurmuştu. Hastaneden taburcu olma vakti gelmişti. Mehsa toparlanıp, yüzüne gülücük maskesini yerleştirmişti, çıkarken Demir numarasını yazıp, ihtiyacı olduğunda çekinmeden arayabileceğini söylemişti.

Mehsa eve geldiğinde annesine öylesine sarılmıştı ki, tüm kokusunu tüketmiş, yüzündeki çizgilerde sevgiye ait parçalar bulmak için incelemişti. "Seni çok seviyorum annem" derken, o nefes ciğerlerinden gelmişti. Odasına geçti hemen, dün gecenin bahsi açılışın istemezmiş gibi. Kemanına sarıldı, ağladı ağladı ağladı. Yorganın altında da ağladı, kemanına sarılıp uyuyakaldı. Uyanınca erkek arkadaşını arayıp, buluşmak istedi. Telefonu kapatır kapatmaz, hazırlıklara başladı. Kahverengi saçlarını tekrar tekrar öptü, dökülmeyin diye yalvardı.

En güzel elbisesini giydi, en güzel takılarını taktı. Hayat ona farklı bir kapı sunuyordu, hayat ona cenneti gösteriyordu.

Yaşamak istiyordu, dert ettiği şeyler hafızasında meltem rüzgârı kadar bile yer bulmuyordu. Yıkıp dökene sevgi kasırgalarıyla ayakta duruyordu.

Sevdiği adamla buluştu, hastalığından ona da bahsetmek istiyordu. Kelimeleri bir araya getirmekte zorlansa da, kanser hastası olduğunu ciddi ve güçlü bir ses tonuyla söyledi. Söyledikleri, adamın beyninde yankılandı. "Ben sana inanıyorum sen atlatırsın." cümlesi ağzından çıkarken, cümle utandı ama adam utanmadı. Mehsa'yı eve bıraktı, kapıdan içeri girerken arkasına baktığında o çoktan uzaklaşmıştı. İlk

kez Mehsa'nın yüreğini kızgın demirler dağlıyor, yastığı sert, tavan film şeridi oluyordu. Yalnız hissediyordu, çok yalnız. Günler geçiyor sevdiği adam hastalığını bile bile bir çiçeği esirgiyordu. Ortada esirgenmesi gereken bir aşk vardı fakat bir türlü bu gerçekle yüzleşemiyordu.

Sahne alacaktı, onu yine şarkılar ısıtacak, acımasız dünyadan güneş ışıkları sızdıracaktı. İşyerinin kapısını araladığında bir kalabalıkla karşılaştı, " Ne oluyor" diye sordu. "Birisi evlilik teklifi ediyor. " diye cevap aldı.

Gülümsedi, ben de görebilir miyim sevdiğim adamla bu tabloyu derken, tablodaki kadının başka biri olacağı aklına elbette gelemezdi, gelmeye yeltenemezdi. Sevdiği adam başkasına gülüyor, başkasına diz çöküyor, "Ömrüm seninle geçsin." diyordu. Hem de bir şarkı eşliğinde... Mehsa'nın umudu olan mikrofon elindeyken, bir gönlü parçalarına ayırıyordu. Gülümseme suratından, kendini ayakuçlarına bıraktı. Aşk, gözyaşı kılığına bürünmüş, her seferinde dudaklarına tuzlu sular hediye ediyordu. Kadın ikinci kez kansere yakalandığını varsaydı. Biraz yağmurda ıslandı, eve girerken üzüntüsünü kapı dışında bırakmak zorundaydı. Yarın tedavi olacaktı, uyumalıydı... Vücuduna saplanacak iğneler zaten kendisini yoracaktı.

Günler geçiyor, aynalardan gözünü ayırmıyordu. Annesine belli etmeden, sırrının hamallığını yapıyordu. Rüyasında, Demir'in ona beyaz güller armağan ettiğini görüyor fakat Demir'in ismini hatırlayamıyordu. Hastanedeki çocuğun numarasını nereye koydum diyerek, kendiyile konuşuyordu. Sonunda buldu ve aradı. Kendini tanıtıp, hal hatır sorduktan sonra yemeğe davet etti. Demir'e karşı bir vefa borcu vardı.

Hikâye burada bitti.

Mehsa kısa bir süre içinde ölebilirdi.

Demir Mehsa'yı iyileştirebilirdi.

Eski sevgili, vicdan azabını susturamadığı için tekrar gelebilirdi ama hikâye burada bitti.

Bu durum, bir ömre benziyor değil mi ya da ertelendikçe gerçekten uzaklaşan hayallerin ta kendisine...

Her dakika yenisi yazılan hikâyelerden sadece bir tanesi olabilirdi bu oysa hayat öyle miydi? Asla böyle değildi. Ona geç kalanları menziline dahi sokmaya tenezzül etmezdi.

İhtimaller kalsın romanlarda, filmlerde, şarkılarda. Aldığın her nefes derin olsun, sevdaların büyük adamlarınki gibi... Bir zeytinle doymayı öğütle midene ve sadeliğin en müthiş felsefen olduğunu öğütle ömrüne.

Yarım bırakma! Niyet ettiğin her ne varsa, yüreğine değmiş ne varsa...

Bir gün ayakkabılara toprağın altından bakacaksın, umutlarını bu dünyaya satma.

Hala çiçekler ayaklarının altında sana gülümsüyorsa, öp yaprağını. Koparmadıkça, ellerine armağan edecek tohumunu açacak o da senin mezarının başında. Yaptığın her iyilikten güneş doğmasa da gölge olur ardında.

Yüreğini katık yaptığın hiçbir sofradan aç kalkmazsın. Bak bu dünyadan göçen iyi insanlara...